

Nr 27.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet; given Stockholms slott den 26 januari 1945.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet.

GUSTAF.

Thorwald Bergquist.

F ö r s l a g

till

L a g

**angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326)
om delning av jord å landet.**

Härigenom förordnas, att 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 om delning av jord å landet skall erhålla följande ändrade lydelse.

12 §.

För resa till och från det ställe, där ägodelningsrätten sammanträder, så ock för uppehållet vid rätten njute ägodelningsdomaren ersättning av allmänna medel enligt gällande resereglemente. Ägodelningsnämndeman njute för tjänstgöring vid ägodelningsrätts sammanträde ersättning av allmänna medel enligt vad särskilt är stadgat.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1945.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 22 december 1944.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, DOMÖ, GJÖRES, EWERLÖF, RUBBESTAD, OHLIN, ERLANDER, DANIELSON, ANDRÉN.

Efter gemensam beredning med cheferna för finans- och jordbruksdepartementen anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bergquist, *fråga om statsverkets övertagande av kostnaderna för ägodelningsnämndemännens inställelser vid sammanträde med ägodelningsrätt.*

Föredraganden anför följande.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 17 juni 1944 (nr 387) har riksdagen i anledning av väckt motion och under återopande av innehållet i andra lagutskottets över denna avgivna utlåtande (nr 56) hemställt om utredning rörande sådan ändring av 21 kap. 12 § lagen om delning av jord å landet, att ersättning till ägodelningsnämndemän för resa till och från det ställe, där ägodelningsrätten sammanträder, samt för uppehållet vid rätten komme att gäldas av allmänna medel. Sedan utredning införskaffats angående storleken av ifrågasvarande kostnader samt yttranden inhämtats över framställningen, ber jag nu att få anmäla ärendet.

Gällande bestämmelser.

Jämlikt 21 kap. jorddelningslagen gäller i fråga om ägodelningsrätts organisation och verksamhet samt kostnaderna härför bland annat följande.

Ägodelningsrätt, som är första domstol i jorddelningsmål å landet, består av en ägodelningsdomare såsom ordförande samt tre ägodelningsnämndemän (1 och 2 §§). Rörande plats för ägodelningsrättens sammanträden är stadgat, att dessa skola hållas antingen å plats inom skifteslaget eller i dess omedelbara närhet eller å tingsställe eller eljest å lämplig plats inom domsagan. Är till ägodelningsrätten inkommet mål av beskaffenhet att kunna prövas utan syn på stället, må sammanträde hållas å tingsställe eller eljest å plats inom domsagan, som av ägodelningsdomaren bestämmes med hänsyn till att minsta kostnader uppstå. I dylikt fall må, där saken icke fordrar mera skyndsamhet än att den kan anstå till nästa lagtima ting eller sammanträde med tremans-

nämnd och sakägare ej annorlunda begär, ägodelningsrättens sammantråde utsätts till sådant ting eller sammantråde. I annat fall skall ägodelningsrätten sammanträda å plats inom skifteslaget eller i dess omedelbara närhet. För sina sammanträden är ägodelningsrätt berättigad att förfoga över nödiga lokaler i tingshus, allmän skola eller annan allmän byggnad, som icke är för tillfället upptagen för sitt huvudsakliga ändamål eller utgöres av gudstjänstlokal. Vållas särskilda utgifter för uppvärmning, belysning, städning eller dylikt, skola de ersättas av sakägarna (11 §). För resa till och från det ställe, där ägodelningsrätten sammanträder, samt för uppehållet vid rätten äro ägodelningsdomaren och ägodelningsnämndemännen berättigade till ersättning enligt gällande resereglemente utom i det fall att sammantråde med ägodelningsrätt hålles å lagtima ting eller sammantråde med tremansnämnd och häradsrättens ordförande även är ägodelningsdomare eller i häradsrätten tjänstgörande nämndeman tillika ägodelningsnämndeman. Ersättningen gäldas till ägodelningsdomaren av allmänna medel och till ägodelningsnämndemännen av sakägarna. Förekomma vid ett sammantråde flera mål, skall den å sakägare belöpande kostnaden fördelas å alla målen efter skälighet (12 §). Ägodelningsdomaren äger kalla överlantmätaren samt, där för viss frågas bedömande erfordras särskild, eljest icke för rätten tillgänglig sakkunskap, i sådant ämne sakkunnig person att biträda. Överlantmätaren äger att för sin inställelse åtnjuta ersättning av allmänna medel enligt gällande resereglemente. Ersättning till annat sakkunnigt biträde bestämmes av ägodelningsrätten att gäldas av sakägarna. Det åligger klaganden eller, där klagandena äro flera, dessa en för alla och alla för en att förskjuta den bestämda ersättningen (13 §).

I detta sammanhang må nämnas, att av processlagberedningen utarbetat förslag till lag angående ändring i vissa delar av jorddelningslagen (upptaget i SOU 1944: 9 och 10) icke i förevarande hänseende åsyftar avvikelse från gällande ordning; stadgandet om ersättning till överlantmätaren har dock förtydligats med tillägg att kostnaden i fråga skall stanna å statsverket, varjämte bestämmelsen om sakägarnas ersättningskyldighet för sakkunnigkostnad utvidgats att avse även ersättning eller kostnad i annat fall för bevisning varom ägodelningsdomare eller ägodelningsrätten självmant förordnat.

Riksdagens framställning.

I den motion, som föranledde riksdagens ovannämnda hemställan (I: 21), anfördes bl. a., att erfarenheten visat hurusom den rådande ordningen med avseende å kostnaderna för ägodelningsnämndemännens inställelse icke förstodes av allmänheten. Särskilt gällde detta i de ganska talrika fall, då av ägodelningsrätt handlades mål av ren tvistemåls karaktär som tidigare handlagts inför allmän domstol. Än mera oegentligt framträdde angivna tudelning av kostnaderna för ägodelningsrätten (d. v. s. att ersättningen till ägodelningsdomaren gäldades av statsverket och ersättningen till nämndemännen av sakägarna) sedan i anledning av riksdagens skrivelse Kungl. Maj:t förklarar

sig ämna framlägga förslag om traktamentsersättning till nämndemän för tjänstgöring vid tingssammanträden.

Det sålunda berörda förslaget framlades sedermera för riksdagen och blev av riksdagen bifallet. Kungl. Maj:t har därefter genom kungörelsen den 15 juni 1944 (nr 374) angående resekostnads- och traktamentsersättning till nämndemän utfärdat bestämmelser i ämnet. Enligt kungörelsen äger nämndemän för tjänstgöring vid tingssammanträde åtnjuta resekostnads- och traktamentsersättning enligt allmänna resereglementet, dock att vissa avvikelser skola gälla. Ersättningen skall icke av parterna återgäldas.

I sitt utlåtande över motionen (utl. nr 56) lämnade riksdagens andra lagutskott följande uppgifter angående den behandling, som frågan om ägodelningsnämndemännens inställesekostnader undergick under förarbetena till jorddelningslagen.

Enligt 122 § skiftesstadgan den 9 november 1866 skulle dagtraktamente och resekostnad såväl till rättens ordförande som till dess ledamöter gottgöras av parterna.

I ett av den s. k. jordstyckningskommissionen den 16 oktober 1920 avgivet betänkande med förslag bl. a. till lag om delning av jord å landet upptogs i nämnda lagförslag (19 kap. 15 §) bestämmelse, att ersättningen för resa och uppehälle skulle gäldas, till ägodelningsdomaren av allmänna medel och till ägodelningsnämndemännen av sakägarna. Sedan nämnda lagförslag efter remiss till lagrådet överarbetats inom justitiedepartementet, avgav lantmäteristyrelsen den 28 april 1924 utlåtande däröver. Styrelsen anförde, i nu förevarande hänseende, att det torde vara påtagligt, att övervakandet och ledningen av jorddelningen vore att anse såsom en statsuppgift och att staten även hade intresse av att befrämja genomförandet av ägoregleringar. Om man därför i det allmännas intresse stadgade, att viss eller vissa frågor alltid skulle göras till föremål för prövning av ägodelningsrätt, syntes staten ock böra åtaga sig kostnaderna härför. I dessa fall borde staten ersätta såväl ordföranden som nämndemännen. I andra fall åter syntes en lämplig ordning vinnas, om statsverket gäldade ersättningen till ordföranden och kostnaden för nämndemännen stannade på sakägarna.

Sedan de framlagda lagförslagen ytterligare jämkats, remitterades de den 21 augusti 1924 till lagrådet, varvid föredragande departementschefen hänvisade till en inom justitiedepartementet upprättad promemoria. I denna anfördes, såvitt nu är i fråga, att föreskriften, att ersättningen till ägodelningsdomaren skulle gäldas av statsmedel, vore ett led i strävandena att nedbringa delägarnas kostnader för skiftesväsendet. Beträffande lantmäteristyrelsens nyss återgivna yttrande framhölls i promemorian, att det givetvis måste anses önskvärt att kostnaderna för skiftesdomstolarnas verksamhet helt övertoges av staten, helst då mål, vilka för det dåvarande tillhörde allmän domstols upptagande, i ej obetydlig utsträckning vore avsedda att överflyttas till ägodelningsrätterna, men att det emellertid under rådande förhållanden knappast syntes tillrädligt att gå längre än enligt förslaget vore avsett.

För egen del anförde utskottet slutligen, att uppehållandet av ägodelningsrätternas verksamhet i likhet med uppehållandet av verksamheten vid de allmänna underdomstolarna måste anses vara ett statsintresse och att jämväl i övrigt enligt utskottets mening starka skäl talade för att rese- och traktamentsersättning till ägodelningsnämndemän skulle gäldas av allmänna me-

del. Utskottet hemställde därför, att riksdagen med bifall till motionen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i det av motionären åsyftade hänseendet.

Yttranden och kostnadsutredning.

Över riksdagens ifrågavarande skrivelse ha, efter remiss, yttranden avgivits av lantmäteristyrelsen, fastighetsbildningssakkunniga, föreningen Sveriges häradshövdingar och Sveriges lantmätareförening.

Tanken att statsverket skulle övertaga ifrågavarande kostnader har i samtliga yttranden vunnit anslutning eller lämnats utan erinran.

Lantmäteristyrelsen har i sitt utlåtande — efter att ha erinrat om att styrelsen under förarbetena till gällande jorddelningslag icke varit beredd föreslå att samtliga ifrågavarande kostnader skulle gäldas av allmänna medel — anfört följande.

Under den tid, som förflutit sedan jorddelningslagens ikraftträdande, har erfarenhet vunnits beträffande lagens verkningar på jorddelningsväsendet. Förutom att genom jorddelningslagens införande en hel del frågor av närmast tvistemåls natur överflyttats från allmänna domstolarna till ägodelningsrätterna har ock visat sig, att frågor i allt större utsträckning komma under ägodelningsrättens bedömande på grund av det allmännas intresse att ingripa reglerande och kontrollerande på fastighetsbildningen. Då det härigenom blivit alltmera tydligt att uppehållandet av ägodelningsrätternas verksamhet till övervägande del måste anses såsom ett statsintresse, synas nu knappast några betänkligheter kunna resas mot att staten helt åtager sig kostnaderna för ägodelningsrättsledamöternas resor till och uppehälle vid rätten eller vid syner å förrättningsställen, isynnerhet som därigenom enhetliga bestämmelser i detta hänseende bleve gällande för häradsrätterna och ägodelningsrätterna, sedan nämndemännen vid häradsrätterna numera tillerkänts även traktamentsersättning av allmänna medel.

Fastighetsbildningssakkunniga ha inledningsvis betecknat det såsom tveaktigt, huruvida man kunde hänvisa till någon vedertagen princip för bedömandet av spörsmål huruvida det allmänna eller sakägarna borde vidkännas ifrågavarande kostnader. Även när det gällde vanlig rättsskipning vore det ju icke något utomordentligt att parter finge bidra till kostnaderna för domstolens egen verksamhet, ej blott genom erläggande av avgifter för expeditioner o. d., utan även i annan form såsom att särskilda kostnader för domstolens sammanträde å annan tid eller plats än den ordinarie gäldades av part. Den fördelning, som i gällande lag skett mellan statsverket och sakägarna av kostnaderna för ägodelningsrätterna, syntes emellertid tämligen godtycklig och icke heller föranledd av några principiella skäl. Den kunde ock i vissa fall leda till resultat, som tedde sig obilliga mot sakägarna, särskilt när icke någon av dem fört talan, som ogillats. Ett överflyttande å det allmänna av nu ifrågavarande kostnader kunde näppeligen antagas bli av synnerlig betydelse från statsfinansiell synpunkt, varemot dessa kostnader säkerligen i många fall för den enskilde vore mycket kännbara och representerade en förhållandevis stor post i hans utgifter å fastighetsbildningsärendet. De sakkunniga

förberedde icke något förslag till sådan omvandling av förfarandet vid fastighetsbildningen, som kunde bringa förevarande fråga i väsentligen nytt läge.

Föreningen Sveriges häradsförordningar har uttalat, att enligt dess mening någon allmän princip i förevarande hänseende, åtminstone icke beträffande specialdomstolarna, vare sig kunde eller borde uppställas, utan borde frågan, huruvida domstolsledamöternas inställelsekostnad skulle gäldas av sakägare eller det allmänna, beträffande varje särskilt slag av sådan domstol avgöras uteslutande med hänsyn till där förekommande måls beskaffenhet och art och till de omständigheter, som föranlett specialdomstolens inrättande. Vad ägodelningsmålen anginge torde två särskilda synpunkter böra vinna beaktande. Dels vore i det stora flertalet av dessa mål de värden, som av domstolsavgörandet berördes, icke så betydande, att de tålde de dryga kostnader, varom här vore fråga. Dels vore behovet av specialdomstol i huvudsak grundat på statens intresse av ändamålsenlig jorddelning och av säkra bestående grunder för fastighetsindelningen. Med hänsyn härtill måste enligt föreningens mening anses riktigast, att kostnaderna för domstolsledamöternas inställelser till ägodelningsrätt bestredes av allmänna medel.

Jämväl *Sveriges lantmätareförening* har såsom ett skäl för bifall till det väckta förslaget hänvisat till ägodelningsrätternas uppgift såsom ett instrument för den statliga jordpolitiken.

Till vinnande av utredning rörande de ekonomiska konsekvenserna av att kostnaderna för ägodelningsnämndemännens inställelser övertoges av det allmänna har genom en rundfråga till rikets domhavande uppgifter inhämtats om de belopp, vartill dessa kostnader uppgått under ettvarrt av budgetåren 1941/42, 1942/43 och 1943/44. Kostnaderna i fråga ha för riket i dess helhet befunnits utgöra, i avrundade tal, respektive 15 700 kronor, 20 200 kronor och 20 700 kronor.

Departementschefen.

Enligt gällande bestämmelser skola kostnaderna för domstolsledamots inställelse vid rätten i vissa fall bestridas av sakägare. Så är jämlikt 21 kap. 12 § jorddelningslagen fallet med ersättningen till ägodelningsnämndemän då ägodelningsrätten icke hålles i anslutning till häradsrättssammanträde, vari vederbörande såsom nämndeman deltagar. Gottgörelsen till ägodelningsdomaren för hans inställelse gäldas däremot av allmänna medel. Beträffande vattendomstol gäller enligt 11 kap. 97 § vattenlagen, bland annat, att sökande i ansökningsmål och kärke i stämningmål ävensom klagande i besvär- och underställningsmål, den sistnämnde i den mån kostnaden orsakats av hans besvär, äro pliktiga att förskjuta gottgörelse åt vattendomstolens ledamöter samt åt dess sekreterare för inställelse vid domstolens sammanträde, där detta hålles vid syn på stället, eller vid undersökning enligt 11 kap. 45 § 2 mom., dock ej ersättning för längre resa än från järnvägs- eller ångbåtsstation, som ligger närmast sammanträdesplatsen; sökande i underställningsmål kan ock bliva skyldig att förskjuta dylik kostnad. Erinras

må vidare, att kostnaden för urtima ting i tvistemål jämlikt 4 kap. 2 § rättegångsbalken skall bestridas av kärende och att jämväl häradsbyn jämlikt 14 kap. 4 § jordabalken skall ske å kärändens bekostnad.

Såsom av den förut lämnade redogörelsen framgår, har frågan om sakägarnas skyldighet att svara för domstolsledamöternas inställesekostnader varit föremål för diskussion under förarbetena till gällande jorddelningslag. Enligt 1866 års skiftesstadga skulle inställesekostnaderna för såväl rättens ordförande som dess ledamöter gottgöras av parterna, men redan i det tidigaste av de förslag till ny skifteslagstiftning, som ligga till grund för 1926 års jorddelningslag, nämligen det år 1911 avgivna, föreslogs att ersättningen till ägodelningsdomaren skulle utgå av statsmedel. Lantmäteristyrelsen uttalade sig sedermera vid upprepade tillfällen för att staten i större utsträckning skulle påtaga sig ifrågavarande kostnader. I samband med remiss till lagrådet av det förslag till lag om delning av jord å landet, som sedermera efter viss omarbetning förelades riksdagen, framhölls i en vid statsrådsprotokollet i ärendet fogad promemoria, att det vore önskvärt att kostnaden för skiftesdomstolarnas verksamhet helt övertoges av staten men att det under rådande förhållanden knappast syntes tillrådligt att gå längre än till att låta staten bestrida kostnaden för ägodelningsdomarens inställelse.

De kostnader för ägodelningsnämndemännens inställelse, varom här är fråga, uppgå från statsfinansiell synpunkt icke till några större belopp, under de två sistförflutna budgetåren omkring 20 000 kronor om året. För de enskilda ersättningspliktiga parterna kunna emellertid de belopp, som i de olika målen skola gäldas, komma att utgöra en betungande extra pålaga, särskilt som i jorddelningsmål de av domstolsprövningen berörda ekonomiska värdena — till skillnad från vad fallet ofta är i vattenmål — sällan torde vara särskilt betydande. Därtill kommer att, såsom bl. a. häradsövdingföreningen framhållit, behovet av specialdomstol för dessa ärenden i huvudsak är grundat på det allmännas intresse av ändamålsenlig jorddelning samt säkra och bestående grunder för fastighetsindelningen. Det synes kunna antagas, att utvecklingen på förevarande område kommer att gå i sådan riktning, att ägodelningsrätternas uppgift i fortsättningen i än högre grad än hittills kommer att avse tillgodoseende av olika av den statliga jordpolitiken bestämda önskemål beträffande jorddelningsförhållandena. I betraktande härav finner jag välgrundat att sakägarna skola vara befriade, ej blott från kostnaderna för ägodelningsdomarens inställelse vid rätten utan även från ersättningskyldigheten för de med ägodelningsnämndemännens inställelse förenade utgifterna. Någon anledning att låta med genomförandet av denna reform anstå, till dess i samband med nya rättegångsbalkens ikraftträdande vissa andra ändringar i 21 kap. jorddelningslagen skola företagas, synes mig icke föreligga.

I överensstämmelse med det anförda torde i 21 kap. 12 § första stycket jorddelningslagen, jämte det ersättning till ägodelningsdomaren förklarar skola utgå av allmänna medel enligt gällande resereglemente, böra stadgas, att ägodelningsnämndeman för tjänstgöring vid ägodelningsrätt skall njuta

ersättning av allmänna medel enligt vad särskilt är stadgat. I detta hänseende torde böra meddelas samma bestämmelser som angående ersättning till nämndeman för tjänstgöring i häradsrätt. Härom gäller enligt förut nämnda kungörelse, att resekostnads- och traktamentsersättning utgår enligt rese- och traktamentsklass II E samt att dagtraktamente utgår, även om nämndemannen är bosatt å sammanträdesorten.

Om sakägarna befrias från skyldighet att svara för kostnaden för ägodelningsnämndemännens inställelse, torde den i andra stycket av lagrummet intagna regeln om fördelning av kostnader å flera mål kunna utgå. I den mån fördelning kan ifrågakomma av andra kostnader än för ägodelningsnämndemännens inställelse lärer ligga i sakens natur, att den bör ske efter vad som är skäligt. Vad angår tredje stycket av lagrummet — enligt vilket ersättning icke skall utgå då sammanträde med ägodelningsrätt hålles i samband med häradsrättssammanträde och ordföranden i häradsrätten även är ägodelningsdomare eller i häradsrätten tjänstgörande nämndeman tillika är ägodelningsnämndeman — är att märka, att efter genomförandet av de nya avlöningsbestämmelserna för häradshövdingar enhetliga föreskrifter gälla med avseende å resekostnads- och traktamentsersättning för häradsrätts ordförande och ägodelningsdomare. Enligt vad jag nyss anfört skulle förhållandet bliva detsamma med avseende å ersättningen till nämndemän och ägodelningsnämndemän. I betraktande härav synes jämväl tredje stycket av lagrummet kunna utgå.

De föreslagna lagändringarna torde böra träda i kraft den 1 juli 1945.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet*.

Föredraganden hemställer att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar,¹ måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Sven Leffler.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 23 januari 1945.

Närvarande:

regeringsrådet KELLBERG,
justitieråden GULDBERG,
EKBERG,
SANTESSON.

Enligt lagrådet den 18 januari 1945 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 22 december 1944, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av t. f. byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet hovrättsassessorn H. K. H. Holmgren.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Bertil Crona.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 26 januari 1945.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, DOMÖ, GJÖRES, EWERLÖF, OHLIN, DANIELSON, ANDRÉN.

Efter gemensam beredning med cheferna för finans- och jordbruksdepartementen anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bergquist, lagrådets den 23 januari 1945 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 22 december 1944 remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 21 kap. 12 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet.*

Med förmälan, att förslaget av lagrådet lämnats utan erinran, hemställer föredraganden, att förslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bertil Crona.